Gül İ Han

— *Ahmet BOZ* · 08 Ocak 2010

Yangın yeri gülistan,
Körpe fidanlarla dolan kabristan,
Ve kavruk dudaklarımdan dökülen figan.
Resmidir sensizliğin can,
Gel artık,gel ne olur Gül-i han.

Boynum bükük ceblerimde elim,
Koltuğumda inleyen kesik emelim.
Hep seni aradım firkatin yollarında,
Seni sordum içimin gezginlerinden,
Seni sordum sensizliğin bezginlerinden,
Yorgunluktan ikiye bölündüm sanki dizlerimden.
Tut elimden,tut ne olur Gül-i han.

Sensizlik, bir hüzün olup çöktü bağ(r)ıma,
Bir kıvılcım olup tutuşturdu harmanımı.
Bir yangın yerine döndüm sanki dondurucu ayazda.
Üşüşen bir gözyaşına döndüm mevsim-i yazda.
Sensizlik girdabında karardı bembeyaz düşlerim.
Ufuk çizgilerinde asılı kaldı çocuk gülüşlerm.
Gül artık,gül ne olur Gül-i han.

Sen gülersen ufuklarda gülecek,
Toprak ana yeniden gelinliğin giyecek,
Işık yağmurları boşanacak fer-i bitmiş gözlere,
Tebessümler yağacak umut çiçeği yüzlere,
Gül suyu fışkıracak rahmet pınarlarından,
Akacak kurumuş damarlara,umutlara,yarınlara...
Sıra sıra sevgi fidanları yükselecek kıyılarında,
İnanç beyazı kuşlar mutluluk nağmeleri estirecek dallarında,
Bir başka esecek rüzgar ve bir başka açacak çiçekler,
Ülkemin dağında,taşında,ovalarınada.

Ey yağmurların ve mevsimlerin efendisi,
Ey müşfik göklerin gül kokulu nefesi.

Güldesteler yazılacak adına demet demet;
Harfler elele verecek mısralarında,
Kelimeler muştular taşıyacak omuzlarında,
Cümleler! senin için yürüyecek Gül! Diye.
Kelepçeler vurulacak zulmetin bileğine,
Gülbayrağın çekilecek Aşk'ın kutsal direğine.

Ahmet BOZ
29.06.2009